

EEN VRIJ OPSTEL

door NANNIE VAN WEHL.

Cliché afgestaan door de Nieuwe Rotterdamsche Courant.

Onlangs is hier in ons land, in een hotel in Den Haag, een wereldberoemde danseres gestorven. Een Russische; Anna Pavlova heete ze. Het allermooiste in haar dansen

was, dat ze „leek te zweven”. Dat ze bijna niets scheen te wegen, zoo waren haar bewegingen, zoo rees ze zonder moeite van den grond. Ze danste b.v. als een „sneeuwlok” in een ballet. En dan was ze als een sneeuwvlok, dwarrelend en als door den wind gedragen, nu hoog, dan weer lager.

Op een school in Londen gaf de onderwijzer van de zesde klas eens een opstel aan zijn leerlingen op. Een vrij opstel zou 't wezen. Je weet wel — dan mag je schrijven, waarover je wil.

Een meisje bleek een dansavond van Anna Pavlova te hebben bijgewoond. Ze ging daar een opstel over schrijven. En het begon zoo:

„Er was eens een veertje. Dat had een mooien naam, dat heette Arina Pavlova.”

Op de een of andere manier is de beroemde danseres dat te weten gekomen. Zij, die in de kranten van alle hoofdsteden over heel de wereld zoo geroemd en geprezen werd — ze was blij als een kind met dezen lieven lof van een kind. Vaak vertelde ze van dat vrije opstel van het Londensche bewonderaarsertje. Dan zei ze:

„Ik ben toch zóó blij, dat men gemaakt heeft, dat ik 't te weten ben gekomen. Ik zal er mijn leven lang plezier in hebben.”

Haar leven is niet zoo heel lang geweest. Het veertje is neergezegen.

DE VLINDER.

Een kleurig vlie-vla-vlindertje
vloog langs een bloemenbed;
daar heeft het vlie-vla-vlindertje
zich luchtig neergezet
op 't hartje van een dahlia,
op 't takje van een reseda;
zijn vleugels gingen open . . . dicht . . .
in 't blijde zonnelicht.

Het lieve vlie-vla-vlindertje
leek in het zonlicht net
een bloempje . . . vlie-vla-vlindertje . . .
van 't bloeiend bloemenbed;
een bloem, met blaadjes van fluweel,
die van zijn dunnen lichten steel
geblazen door een zomertzucht
voortdwarrelde in de lucht.

W.